

skab, uden at han kommer med en saadan Anbefaling. — Jeg kan altsaa ikke se, at der i saa Henseende, hvis Betyggelsen skulde ligge hos Kommunalbestyrelsen alene, mangler Nogetsomhelst; Magistratens eneste Bestilling bliver efter min Mening den at kontrollere, hvorvidt de Paagjældende have de forøvrigt fornødne Betingelser for at kunne erhverve Borgerkab; alt det Dvrige har den ingen Indflydelse paa." — Skjøndt der her-efter ikke kan være forskellige Meninger om Forslagets rette Forstaaelse, har Udvalget dog, navnlig med Hensyn paa de kommunale Autoriteter, som skulle bringe Loven i Anvendelse, og som ikke alle kunne forudsættes at være bekendte med de om denne saadane Udtalelser, troet at burde søge Lovens Mening tydeliggjort saaledes, at enhver Tvivl om dens rette Forstaaelse maa bortfalde, og man foreslaar derfor, at Ordet „anbefalet“ forandres til „indstillet“ (Ændringsforslag Nr. 1).

Lovforslaget er ubelukkende rettet paa efterhaanden at fremkalde en Nedgang i den Dverfyldning med Beværningssteder, som for Tiden findes i alle Kjøbstæder, og Forslaget er forsaavidt kun en videre Udvikling af den Tante, som ligger til Grund for den Lovbestemmelse, der alt findes i § 9 i Loven af 23de Mai 1873, og som gaar ud paa, at den kommunale Bestyrelse ved en af Indenrigsministeren stadfæstet Vedtægt kan sætte en Grænse for Antallet af Bærtshusholdere i Kommunen. Den Ret, der herved er givet Kommunalbestyrelserne, har nemlig ikke viist sig at svare til Hensigten, for det Første fordi den omgaaes paa den Maade, at Personer, der paa Grund af en saadan Vedtægt ikke kunne blive Bærtshusholdere, kunne tage Borgerskab som Gæstgivere, efterdem disses Antal ikke er begrænset, og dernæst fordi en saadan ved Vedtægt forud bestemt Nedfættelse af de bestaaende Bærtshufes Antal i Tidens Løb vil vise sig baade i enkelte Tilfælde at medføre betænkelige Ubilligheder og at modvirke det, som bør være Opgaven ved Indskrænkningen i Beværningsstedernes Antal, nemlig efterhaanden at blive af med de smaa og daarlige Bærtshuse og derimod bevare de større og bedre Etablissementer. Derfor der til Exempel i en Kjøbstad findes 50 Bærtshusholdere, og det ved Vedtægt er bestemt, at der kun maa være 25, kan intet Borgerskab paa Bærtshushold gives, førend Antallet er gaaet ned til 25, men det vil da let kunne hændes, at flere og i Benyttelsen upaaklagelige Beværningssteder, i hvilke Cieren har sat sin Formue, ved hans Død maa nedlægges; hans Arvinger ville, bortset fra hans Enke, ikke kunne forsætte eller afhænde Forretningen, og derved kan foraarfages betydelige Formuetab. Vel har man søgt at hjælpe herpaa ved i Vedtægterne at nævne enkelte alt bestaaende Etablissementer, som uanset Begrænsningen skulle

vedblive at bestaa efter Cierens Død, men herved skabes der uheldige Privilegier for enkelte Etablissementer, og nye hensigtsmæssige Etablissementer kunne i hvert Fald ikke oprettes, da deres fortsatte Bestaaen ikke kan sikkes paa den Maade. Paa den anden Side, naar Antallet af Bærtshusholdere er gaaet ned under det fastsatte Minimum, kan den kommunale Bestyrelse ikke udøve nogen som helst Indflydelse med Hensyn til Personligheden og Kvalifikationerne hos den, hvem den ledige Bærtshusholdernæring bliver tilbøjet; Magistraten er efter Næringsloven pligtig at give Borgerskabet til den, der melder sig først, selv om det maatte være en forsalben, daarlig Person, der kun kan etablere en Kneipe. I disse Henseender gjør derimod Lovforslaget fuldstændig Fyldest herved, at det lægger det i Kommunalbestyrelsens Haand at indskrænke Antallet af de forskellige Arter af Beværningsnæring til det, som til enhver Tid maa anses passende (og det uden at være bunden ved en mulig tidligere i Genhold til Loven af 23de Mai 1873 § 9 tagen Beslutning om Fastfættelse af Bærtshufenes Antal), at bevare de større og bedre Etablissementer og at kunne affære Udgang til at drive Beværningsnæring for Saadanne, hvis Personlighed og Formuesforhold er af den Bessaffenhed, at det vil være utilraadeligt at tilstede dem at drive saadan Næring.

Bestræbelserne for saavidt muligt at forebygge den Driftelighed og Usædelighed, som er en Følge af Kjøbstædernes Dverfyldning med Bærtshuse, maa, som allerede nævnt, ikke alene gaa ud paa at indskrænke Beværningsstedernes Antal, men Opgaven maa være rettet paa efterhaanden at blive af med de smaa og daarlige Driftstuer, hvor det værste og mest skulte Svireri gaar i Svang, og komme derhen, at der i Kjøbstaden kun findes faa, men større og gode Beværningssteder med passende og rummelige Lokaler, og Udvalget ser ikke rettere, end at der, saafremt det foreliggende Forslag bliver til Lov, i saa Henseende er lagt al den Myndighed i Kommunalbestyrelsernes Haand, som Lovgivningen kan yde, og at en forstændig Kommunalbestyrelse da vil kunne udrette Alt, hvad der paa det Omraade tilsigtes. — Naar Kommunalbestyrelsen i Genhold til Lovforslaget indstiller en Person til at erholde Borgerskab eller Næringsbevis til en Beværningsnæring, vil den formentlig, allerede som Forslaget foresligger, som Betingelse for sit Samtykke være berettiget til at foreskrive Regler for, i hvilken Eiendom Næringsbruget skal drives, og hvilke Lokaler i Eiendommen der dertil skal indrettes, og som skulle staa til Benyttelse for Publikum, samt hvilke Lokaler der ikke maa benyttes (f. Ex. Bagstuer, Kofstamre, Bærtens private Beboelsesleilighed), men Udvalget anser det dog for rigtigst, tilmed da det kunde være tvivl-